

Ιωάννα Μπουλιντούμη

Βαρε μαρε στάν

{ *Έπαινος*
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ }

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βαρεμαρεστών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ιωάννα Μπουλντούμη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Αιμιλία Κονταίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιννοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ιωάννα Μπουλντούμη, 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2014

ISBN 978-618-01-0288-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfofosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Ιωάννα Μπουληντούμη

Βαρ ε μα ρε στ ά ν

Εικονογράφηση: Αιμιλία Κονταίου

*Αφιερωμένο σε όσους υπακούουν πιστά
στους νόμους της καρδιάς και του μυαλού τους.*

Εισαγωγή

Η χώρα του Βαρεμαρεστάν δε φαίνεται καλά καλά στο χάρτη.

Είναι μια χώρα μικρή. Είναι μια χώρα που βρίσκεται ανάμεσα στην ανατολή και τη δύση, το βορρά και το νότο, το βουνό και τη θάλασσα. Είναι μια χώρα που οι κάτοικοί της κλαίνε και γελάνε, χαίρονται και θυμώνουν, ερωτεύονται και απογοητεύονται, δουλεύουν ή κάθονται. Συνηθισμένα πράγματα δηλαδή. Αυτό όμως που είναι ασυνήθιστο είναι ότι οι κάτοικοι του Βαρεμαρεστάν δε διαβάζουν βιβλία.

Κι όμως... Αν κάποιος επισκεφτεί το Βαρεμαρεστάν για πρώτη φορά, αυτά που θα δει κυρίως

γύρω του είναι βιβλία. Πολλά βιβλία. Όλων των ειδών τα βιβλία. Εγκυκλοπαίδειες, βιβλία μαγειρικής, λογοτεχνικά βιβλία για μεγάλους και μικρούς, ταξιδιωτικούς οδηγούς, πολιτικά και φιλοσοφικά δοκίμια, φωτογραφικά λευκώματα, βιβλία Ιστορίας και άλλα πολλά. Αυτό που δε θα δει, όμως, είναι τους κατοίκους του Βαρεμαρεστάν να τα διαβάζουν. Τα χρησιμοποιούν για κάθε άλλο σκοπό, εκτός από το να τα διαβάζουν. Κι αυτό ένας επισκέπτης της χώρας δεν μπορεί να το ξεχάσει με τίποτα. Και όταν γυρίσει στην πατρίδα του, λέει στους φίλους και τους γνωστούς του για τη χώρα που οι άνθρωποι της δε διαβάζουν ποτέ.

Ένας τέτοιος επισκέπτης ήμουν κι εγώ και θέλω να σας πω την ιστορία του Βαρεμαρεστάν.

Και το τι συνέβη εκεί...

Η αλήθεια είναι πως δε σκόπευα ποτέ να επισκεφτώ το Βαρεμαρεσάν. Πώς άλλωστε είναι δυνατόν να επισκεφτείς μια χώρα που δεν τη βλέπεις στο χάρτη; Η τύχη –ή καλύτερα μια ατυχία– με οδήγησε στα μέρη της.

Γυρνούσα από διακοπές σε μια γειτονική –όπως αποδείχτηκε αργότερα– χώρα που είχα επιλέξει για να κάνω διακοπές ώστε να εμπνευστώ για το επόμενο βιβλίο μου. Είμαι, βλέπετε, συγγραφέας. Όλοι μου έλεγαν ότι έπρεπε να πάω στη Φανντασούα γιατί εκεί ξεπηδούν οι καλύτερες ιδέες καθώς αγναντεύεις το ηλιοβασιλεμά της.

Έτσι λοιπόν κι εγώ γύρισα όλη τη χώρα. Ε, πόση βενζίνη μπορεί να χωρέσει σ' ένα αυτοκίνητο; Στέρεψε κι αυτή, όπως κι η έμπνευσή μου, στα σύνορα ενός ξένου τόπου, δίπλα σε μια ταμπέλα που έλεγε *Καλώς ήρθατε στο Βαρεμαρεσάν*. Συμβουλευτήκα το χάρτη μου, αλλά τίποτα! Μόνο μια κουκκίδα χωρίς όνομα υπήρχε – τόσο μικρή, που νόμιζα ότι ήταν ένας κόκκος σκόνης, τον οποίο μάταια φύσηξα για να φύγει. Έβγαλα το κι-

νητό μου χωρίς να ξέρω πού θα έπρεπε να τηλεφωνήσω. Ακόμα και να ήξερα, όμως, το σήμα ήταν ανύπαρκτο.

Ο λαιμός μου άρχισε να στεγνώνει από την αγωνία και τη δίψα – ήταν κι αυτός ο ήλιος αφόρητος πάνω από το κεφάλι μου! Το τελευταίο μπουκάλι νερού το είχα ξοδέψει για να ποτίσω ένα παρτέρι με εξαθλιωμένους ιβίσκους που βρήκα στο δρόμο μου. Λατρεύω, βλέπετε, τους ιβίσκους...

Έμεινα για αρκετή ώρα εκεί καθισμένος –ή καλύτερα μισοξαπλωμένος– μέσα στο αυτοκίνητό μου, ακούγοντας μια κασέτα με μουσικές από την Αφρική. Κάτι η ζέστη, κάτι τα μονότονα τύμπανα που ξεχύνονταν από τα ηχεία, ένιωσα να ζαλιζομαι. Τόσο, που νόμιζα ότι κάποιος μου μιλούσε. Μόνο όταν γύρισα το κεφάλι μου αριστερά, κατάλαβα ότι όντως κάποιος μου μιλούσε. Συγκεκριμένα, ένας ηλικιωμένος άντρας, με άσπρα μαλλιά και γένια, που φορούσε ένα αναποδογυρισμένο ανοιχτό βιβλίο αντί για καπέλο. Κατάλαβε ότι δεν τον είχα ακούσει, γι' αυτό και ξαναρώτησε – κάπως εκνευρισμένος που δεν είχε πάρει απάντηση την πρώτη φορά: «Ποιος είσαι του λόγου σου;»

«Καλημέρα σας. Έχω μείνει από βενζίνη. Υπάρχει κανένα ανοιχτό βενζινάδικο εδώ κοντά;»

«Όχι», απάντησε ξερά εκείνος.

«Μήπως μπορείτε να με πάτε σε ένα οποιοδήποτε βενζινάδικο;»

«Όχι», ξαναείπε ο άγνωστος. «Ένα υπάρχει κι είναι

κλειστό τέτοια ώρα. Μπορεί να ανοίξει το απόγευμα, μπορεί κι αύριο», συνέχισε παρατηρώντας με με τα γαλάζια διαπεραστικά μάτια του από την κορυφή μέχρι τα νύχια.

«Έχετε καμιά ιδέα για το τι να κάνω;» του φώναξα όταν πια και η υπομονή μου με είχε εγκαταλείψει.

«Έχω», συνέχισε στον ίδιο τόνο ο ασπρομάλλης άντρας με το καρό πουκάμισο.

«...» (Που σημαίνει ότι δε μίλησα.)

«Θα σε φιλοξενήσω στο σπίτι μου. Αύριο, βλέπουμε...» Και χωρίς να περιμένει την απάντησή μου, μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω.

Κι αυτό έκανα. Αφού πήρα το σακίδιο με τα πράγματά μου και κλείδωσα το αυτοκίνητό μου, ακολούθησα το λιγομίλητο άντρα για αρκετά μέτρα – μπροστά αυτός, πίσω εγώ. Δυο γωνίες μετά και δύο στενά αριστερά, καταλήξαμε σε μια μηχανή με τρεις τροχούς και μια καρότσα στο πλάι. Δε χρειάστηκε να ρωτήσω· πήγα και κάθισα στην καρότσα που αντί για κάθισμα είχε απλωμένα σε τέλεια σειρά και δεμένα μεταξύ τους με ένα φαρδύ λάστιχο τρία βιβλία επιστημονικής φαντασίας και δύο ποιήσης. Άπλωσα το χέρι να πάρω ένα, αλλά το άφησα αμέσως κάτω με το που με αγγιγοκοίταξε ο άντρας από τον καθρέφτη. Η μηχανή πήρε μπροστά ξερνώντας καυσαέριο, στίχους και θεωρίες για τη ζωή του ανθρώπινου γένους διακόσια χρόνια μετά.

Διανύαμε μια σιωπηλή διαδρομή, όταν ο άντρας με ρώτησε ξαφνικά: «Πώς είπαμε ότι σε λένε;»

«Δεν είπαμε. Τ. με λένε. Εσάς;»

«...»

«Ωραίο όνομα έχετε, πρωτότυπο», αστειεύτηκα εγώ, αλλά αντί για απάντηση πήρα μια επίμονη ματιά από τον καθρέφτη κι άλλη μια ερώτηση.

«Και τι δουλειά είπαμε ότι κάνεις;»

«Δεν είπαμε. Συγγραφέας είμαι».

Για δύο δευτερόλεπτα ο γέρος έχασε τον έλεγχο του τρικύκλου, που σείστηκε σ' έναν επικίνδυνο ελιγμό. Όταν ο άντρας επανέκτησε τον έλεγχο, με κοίταξε από τον καθρέφτη συγχυσμένος. Ύστερα τον άκουσα ξανά: «Δηλαδή τι ακριβώς κάνεις;»

«Γράφω βιβλία».

«Και πώς βγάζεις λεφτά;»

«Από τα βιβλία μου... από τις πωλήσεις των βιβλίων μου δηλαδή... από αυτούς που τα αγοράζουν», επέμεινα εγώ, λες και προσπαθούσα να τον πείσω – μαζί και τον εαυτό μου.

«Και αυτοί που τα αγοράζουν τι τα κάνουν;»

«Εεεε... Προφανώς τα διαβάζουν...»

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση, λες και του είχα πει πως κάποιος ήταν βαριά άρρωστος ή κάτι τέτοιο. Ξαφνικά αισθάνθηκα ότι κινδύνευα, ότι ο άγνωστος άντρας που με συνόδευε δεν ήταν με τα καλά του. Τι λύση είχα όμως; Να πηδήξω έξω από τη μηχανή; Θα σκοτωνόμουν. Να φώναζα «βοήθεια»; Για ποιο λόγο; Δεν κινδύνευε η σωματική μου ακεραιότητα – η πνευματική μου είχε δεχτεί μια «γροθιά» από τον

ηλικιωμένο άντρα, αλλά αυτό άντε απόδειξέ το. Έτσι λοιπόν αποφάσισα να μην κάνω τίποτα, παρά να περιμένω να φτάσουμε στον όποιο προορισμό μας.

Κάτι που δεν άργησε να γίνει.

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο άντρας με το που πάτησε το πόδι του στη γη ήταν να τεντωθεί, αφήνοντας κάτι πνιχτές κραυγές ανακούφισης. Το δεύτερο ήταν να μου δείξει με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού το μικρό πέτρινο σπίτι με τα πολλά παράθυρα: το σπίτι του. Κοιτάζοντας τα ανοιχτά παράθυρα, δεν μπορούσε παρά να μου κάνει εντύπωση το γεγονός ότι αντί για κουρτίνες είχε παραπετάσματα από σελίδες βιβλίων κολλημένες μεταξύ τους. Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν καθαρό και νοικοκυρεμένο, με τον τρόπο όμως που μαρτυρά έναν άνθρωπο ο οποίος ζει μόνος του. Το μόνο εντυπωσιακό ήταν το μεγάλο τζάκι που δέσποζε χωρίς φωτιά, χωρίς ζωή. Καθαρό από στάχτες, με έναν πύργο από βιβλία δίπλα στη θήκη με την τσιμπίδα. Πουθενά ξύλα. Ένα ρίγος διαπέρασε την κουρασμένη ραχοκοκαλιά μου στη σκέψη ότι τα βιβλία είχαν λόγο που βρίσκονταν εκεί...

Όσο ο άγνωστος άντρας άνοιγε με θόρυβο τα παράθυρα που ήταν αμπαρωμένα βλαστημώντας χαμηλόφωνα για τη ζέστη που είχε, βρήκα την ευκαιρία να

ρίξω μια διακριτική ματιά γύρω. Τα έπιπλα ήταν λιτά και χωρίς υπερβολές στα υλικά, τα σχέδια και τον αριθμό τους. Ένα βάζο με μερικά αγριολούλουδα ήταν το μόνο στολίδι σε ολόκληρο το χώρο, καθώς και τρεις κορνίζες με φωτογραφίες πάνω σε ένα κατά τα άλλα άδειο ράφι. Άρπαξα την ευκαιρία όταν ο άντρας όρμησε στον κήπο απειλώντας ένα κατσίκι που είχε μπει απρόσκλητο στον κήπο του, και πλησίασα για να τις δω από κοντά: στη μία μια νεαρή γυναίκα πόζαρε χαμογελαστή φορώντας την τήβεννο αποφοίτησης. Στην άλλη, μια γυναίκα, όμορφη για την ηλικία της, με ένα θλιμμένο χαμόγελο. Στην τρίτη φωτογραφία το κορίτσι και η γυναίκα μαζί με τον άντρα, αγκαλιασμένοι και ξεκαρδισμένοι στα γέλια. Έσκυψα μπροστά να παρατηρήσω καλύτερα τον άντρα: αυτός που με φιλοξενούσε έδειχνε να είναι η σκιά του ανέμελου άντρα της φωτογραφίας. Με το που άκουσα το πόμολο της εξώπορτας να γυρνάει, απομακρύνθηκα από το ράφι και τις σκέψεις μου.

«Πεινάς;» με ρώτησε κοφτά.

«Ναι. Και διψάω. Πολύ», απάντησα κι εγώ στο ίδιο μοτίβο.

«Κάτσε», με πρόσταξε δείχνοντας ένα τραπέζι στο χώρο όπου είχε εγκατασταθεί μια υποτυπώδης κουζίνα. Με σβέλτες κινήσεις άνοιξε την πόρτα ενός ψυγείου που σίγουρα είχε δει και καλύτερες μέρες κι έβγαλε ένα μπουκάλι με παγωμένο νερό και μια πράσινη πλαστική λεκάνη γεμάτη φρούτα. Τα άφησε πάνω στο τραπέζι και σε χρόνο μηδέν εμφανίστηκαν επίσης δύο μικρά πιά-

τα, δύο μαχαίρια και πιρούνια και δύο μεγάλα ποτήρια. Απορώ πώς δεν πνίγηκα με τη λύσσα που ήπια το νερό. Ο ηλικιωμένος άντρας με παρατηρούσε με περιέργεια καθώς έκοβε σε φέτες ένα νεκταρίνι. Αποφάσισα να σπάσω τη σιωπή.

«Σας ευχαριστώ πολύ για τη φιλοξενία. Κυριολεκτικά με σώσατε».

«Να μη μ' ευχαριστείς. Έτσι έχουμε μάθει εμείς. Να ανοίγουμε την πόρτα μας σε όποιον το έχει ανάγκη», είπε την πιο μεγάλη κουβέντα που είχε ξεστομίσει από την ώρα που τον γνώρισα. Και προς μεγάλη μου έκπληξη, η κουβέντα έγινε ακόμα μεγαλύτερη: «Εσύ θα κοιμηθείς στο δωμάτιό μου», έδειξε την πόρτα δίπλα στο τζάκι, «κι εγώ θα στρώσω στον καναπέ. Άμα θες, πήγαινε να τακτοποιηθείς. Εγώ θα λείψω για λίγο», συμπλήρωσε κι αμέσως σηκώθηκε από την καρέκλα του, μαζεύοντας το πιάτο και το ποτήρι του από το τραπέζι.

«Αφήστε, θα τα τακτοποιήσω εγώ», βιάστηκα να πω σε ένδειξη καλής θέλησης.

Εκείνος με κοίταξε για άλλη μια φορά με περιέργεια και εξαφανίστηκε χωρίς άλλη κουβέντα. Εγώ, όπως υποσχέθηκα, φύλαξα τα φρούτα και το νερό στο ψυγείο και άρχισα να πλένω τα ποτηρο-πιατο-μαχαιροπίρουνα που είχαμε χρησιμοποιήσει. Πάνω από το νεροχύτη είχε ένα μικρό παραθυράκι με θέα στο δρόμο πίσω από το σπίτι. Παραλίγο να μου πέσει το πιάτο από το χέρι, όταν είδα ένα αγόρι να παίζει μπούμερανγκ με ένα προσαρμοσμένο στις ανάγκες του παιχνιδιού βι-

βλίο. Ένα κόκκινο δερματόδετο βιβλίο, κομμένο στο σχήμα του μπούμερανγκ και κολλημένο από το εξώφυλλο μέχρι το οπισθόφυλλο με μια χοντρή καφετιά μονωτική ταινία. Τα είδα όλα αυτά γιατί το βιβλίο-μπούμερανγκ προσγειώθηκε με ορμή στο περβάζι, μπροστά στα μάτια μου.

Το αγόρι έντρομο έτρεξε στη μεριά μου. «Με συγχωρείτε», απολογήθηκε.

«Δεν πειράζει. Να προσέχεις όμως μη και βγάλεις το μάτι κανενός ανθρώπου».

«Αποκλείεται», είπε με πείσμα το παιδί. «Είμαι άσος στο μπούμερανγκ».

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Αμέ!»

«Το βιβλίο με το οποίο παίζεις το έχεις διαβάσει ποτέ;»

Το αγόρι με κοίταζε σαν να μην καταλάβαινε την ερώτηση. Απλώς ψέλλισε: «Γιατί να το κάνω αυτό;»

«Τίποτα, έτσι ρώτησα», απάντησα κι εγώ παραδομένος.

«Εντάξει λοιπόν, καλημέρα», μου είπε το παιδί κι έφυγε τρέχοντας.

Κάτι περίεργο συνέβαινε στο Βαρεμαρεστάν κι έπρεπε να το ανακαλύψω.

Ήταν η ώρα να πάω μια βόλτα στην πόλη.

Αφού τακτοποίησα τα πράγματά μου στο λιτό δωμάτιο των ξένων, έκλεισα την πόρτα πίσω μου και βγήκα στον ήσυχο δρόμο.

Περπάτησα για λίγο· τα λιγοστά καταστήματα που βρήκα στο διάβα μου ήταν τα περισσότερα κλειστά. Χάζεψα στη βιτρίνα ενός μαγαζιού που φαινόταν ότι πουλούσε είδη για το σπίτι και δώρα. Το μάτι μου έπεσε σε μια σειρά από διακοσμητικά φτιαγμένα από πολτοποιημένες σελίδες βιβλίων. Ένας δίσκος σερβιρίσματος αποτελούνταν από τις σελίδες ενός ιστορικού μυθιστορήματος σχετικά με το Βυζάντιο – το αναγνώρισα αμέσως από τη χαρακτηριστική γραμματοσειρά και την πρώτη παράγραφο του τρίτου κεφαλαίου.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, στην επόμενη γωνία βρήκα ανοιχτό ένα «βιβλιοπαντοπωλείο». Έτσι έλεγε η ξύλινη ταμπέλα του που κρεμόταν από δύο χοντρές αλυσίδες και κουνιόταν πέρα δώθε καθώς φυσούσε ασθενικά ο ζεστός αέρας. Επιτέλους, ένας φιλόξενο χώρος! Με το που άνοιξα την πόρτα, η χαρά μου κόπηκε απότομα όταν αντίκρισα την ταμπέλα που καλωσόριζε τους

πελάτες: Προσφορά ημέρας: Στα πέντε κιλά βιβλία, δώρο ένα κιλό συλλεκτικοί σελιδοδείκτες. Ένα κύμα περιέργειας με σάρωσε. Στο εσωτερικό, περίμενα να δω για ιδιοκτήτη έναν άνθρωπο με γυαλιά μυωπίας, καλοσιδερωμένο πουκάμισο και μπλουζίν, ίσως και με ένα περιποιημένο μουσάκι – συγγραφέας είμαι, ό,τι θέλω φαντάζομαι στο κάτω κάτω.

Αντίθετα όμως, στο οπτικό μου πεδίο εμφανίστηκε ένα κοιλαράς μεσήλικος, με μια μουστάκα σαν ταβανό-βουρτσα και άσπρη ποδιά μέχρι τους αστραγάλους, που τύλιγε μια αγκαλιά βιβλία σε λαδόκολλα και χαχάνιζε με μια κυρία με έντονο κόκκινο κραγιόν. Ούτε που αντιλήφθηκαν την παρουσία μου. Ράφια δεν υπήρχαν πουθενά – ούτε λόγος για καμιά βιβλιοθήκη της προκοπής· τα βιβλία ήταν στοιβαγμένα σε σωρούς στο πάτωμα. Λυπήθηκε η ψυχή μου έναν πύργο από βιβλία αρχαίων Ελλήνων τραγωδών που τα κατουρούσε ανέμελα μια γάτα που είχε κουρνιαστεί στην κορυφή. Ξαφνικά, ο βιβλιοπαντοπώλης σήκωσε το βλέμμα του σ' εμένα.

«Καλημέρα. Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Προς το παρόν τίποτα. Μια ματιά ρίχνω», του απάντησα.

«Με την ησυχία σας. Αν με χρειαστείτε κάτι, εδώ είμαι», με καθησύχασε.

«Τώρα που το λέτε, σας χρειάζομαι. Ψάχνω ένα βιβλίο με τίτλο Τάδε, συγγραφέα τον Δείνα».

«Πόσα κιλά θέλετε;» με ρώτησε ο βιβλιοπώλης.

«Ένα βιβλίο θέλω. ΕΝΑ», απάντησα κάπως εκνευρισμένος.

Ο κοιλαράς βιβλιοπώλης με κοίταξε με απορία. Καθώς μετρούσε την αντίδρασή μου, χάιδεψε τη χοντρομουστάκα του και μετά γύρισε και κοίταξε την κυρία όλο νόημα. Εκείνη στράβωσε το κόκκινο στόμα της και κούνησε το κεφάλι, σαν να ήθελε να πει: *Χάλασαν οι νέοι σή-*

μερα. Άρπαξε τότε τη λαδόκολλα με τα βιβλία και αποχαιρέτησε βιαστικά τον μουστακαλή. Πέρασε από δίπλα μου προσέχοντας να μη με αγγίξει κι εξαφανίστηκε.

Ο μαγαζάτορας ρίχτηκε με τα μούτρα στην τακτοποίηση του πάγκου του – ή τουλάχιστον αυτό έδειχνε να κάνει. Όταν πήρα τη θέση της κυρίας με το κόκκινο κραγιόν, ανασήκωσε το κεφάλι του με καινούρια διάθεση να με εξυπηρετήσει. Έκανα κι εγώ τον ανήξερο και σκέφτηκα να ρωτήσω μερικά πράγματα, μήπως κι έβγαζα καμιά άκρη.

«Ωραίο μαγαζί έχετε».

«Α, να είστε καλά. Είμαστε το μοναδικό βιβλιοπαντοπωλείο της χώρας», παινεύτηκε.

«Βιβλιοπαντοπωλείο;»

«Ναι, το μοναδικό», επανέλαβε εκείνος λες και τον είχα αμφισβητήσει.

«Και δηλαδή τι ακριβώς πουλάτε;» επέμεινα εγώ.

«Δε βλέπετε; Βιβλία», απάντησε εκείνος κάπως ενοχλημένος.

«Κατάλαβα», έκανα δήθεν εγώ. «Πώς πάνε οι δουλειές;» συνέχισα.

«Δόξα τον Ύψιστο. Ξεπουλάμε», έκανε εκείνος καταχαρούμενος.

«Δηλαδή ο κόσμος διαβάζει», τόλμησα να πω.

Στο άκουσμα και μόνο της ερώτησης, ο μουστακαλής έπιασε με το ένα χέρι το μουστάκι του, σαν να φοβήθηκε ότι θα έπεφτε από τη θέση του. Με το άλλο χείδεψε την κοιλιά του, σαν να τη βοηθούσε να χωνέψει αυ-

τό που μόλις είχε ακούσει. Την απάντησή του την έφτυσε από το στόμα. «Σας παρακαλώ, κύριε. Πείτε μου τι θέλετε να σας ζυγίσω και αφήστε με να κάνω τη δουλειά μου».

Ο κοιλαράς βιβλιοπαντοπώλης έδειχνε να μη σηκώνει άλλη κουβέντα. Γι' αυτό πήγα με τα νερά του. «Θα μου βάλετε μισό κιλό γερμανική λογοτεχνία και μισό κιλό κινέζικη φιλοσοφία;»

«Αμέσως!» έκραξε ενθουσιασμένος ο βιβλιομπάκας και τράβηξε ένα χαρτονένιο χωνί κάτω από τον πάγκο του. Με την άνεση του ανθρώπου που ξέρει τα κατατόπια, έχωσε μέσα στο χωνί το ένα μισόκιλο πιάνοντας τα βιβλία από τη ράχη, σαν τσιπούρες που μόλις τις είχαν ξεφορτωθεί από το καϊκι. Χωρίς καν να γυρίσει την πλάτη, αναζήτησε με την ανάστροφη του χεριού την υπόλοιπη παραγγελία και τότε έσφιξε το πάνω μέρος του χωνιού και κατευθύνθηκε προς την ταμειακή μηχανή του. Και τα μουστάκια του γελάγανε όταν μου έδωσε την απόδειξη στο ένα χέρι και στο άλλο το χωνί με τα βιβλία.

Ένωσα τα βιβλία να σπαρταρούν στα χέρια μου, λες και ήταν όντως τσιπούρες. Εγώ, πάλι, ένιωθα σαν ψάρι έξω απ' το νερό. Χαιρέτησα στα πεταχτά κι έφυγα σχεδόν τρέχοντας, αφήνοντας πίσω μου ένα μαγαζάτορα που πίστευε ότι είχε κερδίσει έναν καινούριο πελάτη.

Ένας συγγραφέας χωρίς έμπνευση ξεμένει
σε μια χώρα γεμάτη από βιβλία, τα οποία
όμως –περιέργως– οι κάτοικοί της δε διαβάζουν!

Αντίθετα, τα χρησιμοποιούν σαν τούβλα για να χτίζουν
τα σπίτια τους, προσάναμμα για να ανάβουν το τζάκι τους,
βεντάλιες για να δροσίζονται τις ζεστές μέρες,
δίσκους για να σερβίρουν τον καφέ τους...

Για διάβασμα, ούτε κουβέντα! Κάτι αλλόκοτο συμβαίνει,
κάτι που ο συγγραφέας μας θα βάλει στόχο να ανακαλύψει
και μαζί να αναζητήσει τη δική του πηγή έμπνευσης.

Ένα βιβλίο αφιερωμένο στην ουσία της φιλιαναγνωσίας:
δηλαδή στο δικαίωμά μας να διαβάζουμε, αλλά και όχι...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-618-01-0288-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13332

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η